

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suaui Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt XIII. Vtrùm vera sit Suaui doctrina de nomine Oecumenici attributo
Conciliis post diuisionem Imperij celebratis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

fuerit pariter quinque Armenia maioris Episcopi, quæ usque ab ætate Philippi Cæsaris fuit ab Romano Imperio seiuncta, & Persis tradita, ex quo ipsius incolæ Persarum vocati sunt, ut ex Euagrio constat, donec Iustini tempestate, nimirum longè post Concilium Nicænum, ob dominationis Persicæ sæuitiam ad Romanorum confugere patrociniū, eorumque se imperio subdidere. Hi sanè quinque Armenia maioris Episcopi in Concilio Nicæni syllabo continentur. Quapropter neque dici potest, Episcopos ut Nicæam conuenirent, solo Constantini imperio adductos, sed alterius imperantis iussu, qui sacram iurisdictionem exercebat ultra profanos Cæsaris fines; cum allici non potuerint suimet ipsorum gratiā, ut amplas suas Dioceses, adhuc adulescentes in Christiana pietate, desererent, quò incommoda sumptusque ad tam longa atque ardua itinera deuorarent; neque in Conciliis appellationem *Oecumenici* aliud non sonare, nisi collectionem ab uniuerso Imperio Romano. Profectò mirandum non est, conari hæreticos hæc tam validas tamque firmatas rationes variis molitionibus eludere: ubi enim intellectus in vna sententia se pertinaciter circumuallat, alterius munitiones prospicit, non acie machinatoris ut examinet, sed libratoris ut feriat. Mirum sanè est, hunc hominem ea tam confidenter affirmare, quibus tam apertè repugnat vetus Historia prorsus ab illo prætermissa; sed perinde ac si essent euentus adeò certi, sicuti est, Iulium Cæsarem fuisse Dictatorem.

CAPUT XIII.

Virum vera sit Suavis doctrina de nomine Oecumenici attributo Conciliis post diuisionem Imperij celebratis.

Affirmat eadem confidentiā Suavis, post occupatum à Sarracenis Imperium Orientis, Occidentis verò in varios dominatus diuisum, *Concilij Oecumenici* nomen apud Græcam Eccl. siam perstitisse in iis Conciliis, quibus omnes quinque Patriarchæ interessent; apud Occidentales verò illis datum, quæ fuissent coacta ex ea parte fidelium, qui in rebus Ecclesiasticis Pontifici Romano parerent.

Contexitur hæc narratio formulis, quæ falsis, quæ alienis, eodemque spectat, quod supra monuimus, videlicet ad eneruandam Oecumenicorum Conciliorum auctoritatem, indicando hanc esse vocem ambiguam, variæque significationis, ideoque obtinere non posse certam quamdam naturam, ex qua dimanent certæ statæque proprietates, hoc est, indubitabilis veritas, ac potestas vniuersalis, quas Catholici in iis Conciliis agnoscunt, quibus tale nomen apponunt.

At ille quidem haud propriè loquitur; quoniam titulus *Oecumenici* non denotat interuentum neque quinque Patriarcharum, neque Ecclesiarum Pontifici parentium, sed Concilium totius Christianæ Reipublicæ; quæ vel vniuersa conuenerit, vel vniuersa legitimè vocata fuerit, vel cuius totius nomine fuerit Concilium celebratum, ac tota deinde ratum habuerit. At verò cum vniuersus Christianus orbis quinque Patriarcharum curæ commissus sit, verè conficitur, sed non vi significationis, Concilium illud esse Oecumenicum, ad quod Ecclesiæ confluant quinque Patriarchis subiectæ: quo pacto, exempli causâ, hic titulus, *Succesor S. Petri*, significat Episcopum, non verò Dominum Ciuitatis, cuius Episcopus S. Petrus decessit, hoc est Romæ; sed quia reipsâ qui Romæ sedet Episcopus, Romæ etiam dominatur; reipsâ & certâ consecutione, non verò quia vocabulum ex intelligentia communi hoc significet, qui Romæ dominatur, est itidem S. Petri Succesor. Imò ostendant mihi si possunt Suauis patroni, interfuisse Constantinopolitano Concilio fideles quinque Patriarchis obtemperantes: soli Græci adfuere, iudemque soli vocati, & tamen extra controuersiam est, *Oecumenici* appellationem optimo iure ei conuenire. Quid ita? quia vt tale à S. Damaso vniuersalis Ecclesiæ capite fuit approbatum. Verum sanè est, sicuti cetera legitima Acta, ita & hæc non posse acceptari, seu, vt sic loquar, rata fieri ab eo, cuius nomine gesta non sunt: ac propterea quamuis Concilium Arausicanum, aliaque fuerint à Pontifice comprobata, & à Catholicis recepta; tamen cum pauci illi Episcopi non egerint vniuersæ Ecclesiæ nomine, vt egerunt Patres Græci in primo Constantinopolitano; hinc est, quod neque Pontifices

ea comprobarunt tamquam totius Ecclesiae Acta, neque vniuersa Ecclesia tamquam talia rata habuit.

2 Peccat deinde Suauis vitio non locutionis haud propriae, sed falsa, dum asserit secundo loco, titulum *Oecumenici* in Ecclesia Occidentali datum esse Conciliis collectis ex iis solum Regionibus, quae Romano Pontifici obediunt. Datum fuit ab Occidentalibus vltimo Constantinopolitano, quò tota Ecclesia ad Photium damnandum se contulit: datum Concilio primo Lugdunensi sub Innocentio IV. ad quod Pontifex Praesules ac Principes totius Christiani orbis inuitauit, & quò simul cum Graeciae Imperatore conuenere Patriarchae Constantinopolitanus & Antiochenus: datum secundo Lugdunensi sub Gregorio X. in quo refert Historia consimilem inuitationem habitam, & adfuisse Legatos Graeciae Imperatoris: secundo Lateranensi sub Innocentio II. ad quod par etiam fuisse inuitamentum, & mille Episcoporum concursum, narrat Historia: tertio Lateranensi sub Alexandro, quò similiter omnes conuocati, vt tradit Robertus in Appendice ad Sigibertum. Ob eundem concursum omnium ferè Graecorum, siue per seipsos, siue per Procuratores, ait Surius, nemini sanæ mentis dubium esse, quin quartum Lateranense sub Innocentio III. Oecumenicum fuerit. Nec aliter ad Viennense in Gallia sub Clemente V. omnes etiam conuocati sunt, eique interfuere Patriarchae, Alexandrinus & Antiochenus. Ac denique idem valet in Constantiensi, Florentino, atque in postremo Lateranensi sub Iulio & Leone.

3 De aliis Conciliis, de quibus nec inuitatio, nec praesentia, nec acceptatio vniuersalis Catholicorum probatur, titulus ac aestimatio Oecumenici incerta etiam esse possit. Dixi, nec inuitatio, nec praesentia, nec acceptatio, quoniam, vt ostendi capite praecedenti, vniuersalis praesentia non extitit in Nicæno, nec in primo Ephesino, cum damnatus est Nestorius; sed satis fuit, legitimam inuitationem antecessisse, & acceptationem vniuersalem fuisse consecutam; atque, vt supra consideravi, neque praesentia, neque inuitatio vniuersales fuere in primo Concilio Constantinopolitano; & tamen satis fuit, vniuersalis Ecclesiae nomine fuisse celebratum,

bratum, & postea pro vniuersali acceptum ab vniuersa Ecclesia.

Scio illud etiam verum esse, quaedam Concilia, quibus Pontifex interfuit ab vniuerso Christiano Orbe non conuocatis, eiusdem auctoritate confirmata, ab omnibus recepta fuisse in Fidei dogmatis, tamquam certa ac pariter indubitata, atque ipsa Oecumenica. Hinc palam fit id quod Suauis nollet, aliorumque vocum vmbri obuoluere nititur, Pontificis videlicet auctoritatem extra falsi aleam esse in quaestionibus Fidei terminandis: at veritas instar Solis est, ex quo semper sublustre quidam per obductas illi nubes erumpit.

Hunc equidem Apparatum praemittendum censui, quod lector firmiori vestigio per narrationum seriem incedat. Placuit Opus in capita parti, quippe historiae & apologiae permixtum, multaque contextum doctrinis, quamuis non ex professo, neque consuetam illam Scholasticorum seueritatem agitat. Itaque cum varia lectoribus inesse possint cum ingenia tum studia, operepretium putavi, in cuiusque, ut sic loquar, semitae aditu proponere, an plana ea sit, an praerupta, & quorsum ducat; ut liberum cuique sit, ubi ita maluerit, amoeniorem historiam apologeticis digressionibus haud interrompere, atque in amoenitate iucundius immorari, quaestionum asperiorum vepribus euitatis. Neque vero meras quoque narrationes in capita diuidere illustrium Auctorum exemplo caret, ut Suetonij ac Flori inter veteres (siue partitio ab ipsis scriptoribus facta sit, siue ab iis qui postea ut opportunam illorum operibus agnouere) & Philippi Cominai, Ioannis Villani, aliorumque inter novos. Sed utcumque res sit, non quod Homerus sua Poemata libris non distinxerit, improbatum idcirco postea inductus ea distinguendi, praefigendi que sua singulis libris argumenta. Quare non esset reprehensione, sed potius commendatione dignus inuentor claritatis, apud veteres inusitata; quemadmodum apud eosdem in more non fuit, rerum indices libris apponere, quibus recentes tam facile reddidere literarium iter, quam magneticam pyxidem maritimum.

HISTO.